

KAPLUMBAĞA Fanzin

Sayı: 8 Ekim 2020

Ağır ol!

kaplumbagafanzin@hotmail.com

[@kaplumbagafanzin](https://www.instagram.com/kaplumbagafanzin)

Geçen mart ayında salgının patlak vermesiyle gecikti fakat sonunda yeni dönemle birlikte yetişti bize kaplumbağamız. Dört duvar arasında geçirdiğimiz yalnız ayların sonunda geri döndüğümüz için çok heyecanlıyız. Salgının bir şeyler üretmeye engel olmadığını görebilmek ümitlendiriyor aylardır kendi kabuğuna çekilmiş olan bizleri. Pandeminin renklerimiz alıp götürmediğini göstermek için de bir kereye mahsus renkli basmak istedik bu sayımızı,tamamlanmamış Kaplumbağa Fanzin tarihi-mize bir not düşürmek unutmamak adına. Maalesef bütçe engeline takıldık.

Her sonbaharda yürümeye ara verdiği köşesinden kalkıp gerindikten sonra yola devam eden kaplumbağamızın, 8. sayısında Attila İlhan'ı konuk ettik. Bu aya ve geçirdiğimiz zor döneme ilaç gibi geldi kendisi. Yağmurlar yine İstanbul'u yıkadığında şiirlerini sakın kafayla okumanızı ve içselleştirmenizi isteriz. Biz "Elde Var Hüzün" şiirini çok sevdik, peki ya siz?

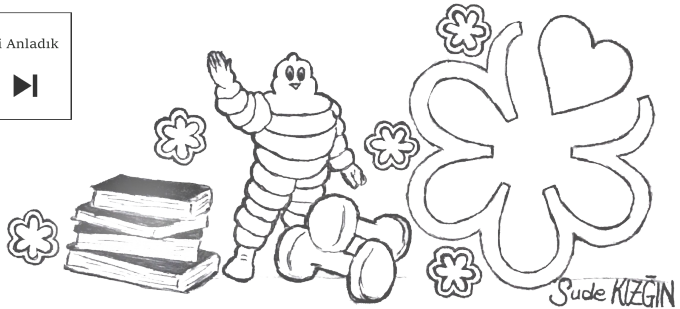
İlerleyen yıllarla fanzinimizin sayıları artarken ekibimizin de çoğalarak büyüdüğünü görmek çok gurur verici. Yeni gelen tosbağalar, kaplumbağalığa sonunda erişmiş olanlar, görmüş geçirmiş ihtiyar☺ demirbaşlar... Ne diyelim severek yapıyoruz bu işi, umarız siz de yeni sayımızı severek ve keyifle okursunuz.

Kaplumbağa Fanzin

HİÇBİR ŞEY YAPMAMA SANATI

Kaç aydır karantinadayız, herkes bir şeylerle uğraşmaya çalışıyor. Yeni hobiler edinmek, yeni alışkanlıklar kazanmak gibi en basit şeyleri bile karantina döneminde kendimize görev biliyoruz. Bize öyle bir öğretmişler ki hayatın doluluğunu, şu an insanlar kendini boşlukta hissediyor. Bir şeyler yapmadığımızda, bir şeyle meşgul olmadığımızda içimizi garip bir his kaplıyor, sanki etrafımızdaki herkes en meşgulü, en çalışkanı ama bir tek biz böyle boş gezenin boş kalfası gibiyiz. Sosyal medya zaten ayrı boyut. Millet cidden ne yapacağını şaşırıyor. Biri sanki yılların maratoncusu gibi koşu yapıyor, biri okunmadık kitap, izlenmedik dizi bırakmamış, biri karantinada Michelin yıldızlı şef olmuş... Cidden bu kadar zorlamaya gerek var mı diye düşünüyor insan. Kaç yıllık hayatımızda ilk defa böyle bir şeyle karşı karşıyayız. Otur odanda mesela duvarların rengini düşün. Bu rengi acaba neden seçmiştim, önceden hangi renkti bu duvarlar, neden o renk değil de bu renk? Ömründe kaç kez kendinle bu kadar başbaşa kaldın? Okuduğun kitap yarım kaldı, izlediğin dizide yeni bölüme geçemedin, sporu da pek beceremedin. Bunlar normal şeyler. Bırak yarım kalsınlar. Hem de her şey yarım kalsın. Yarının var, ondan sonraki günün var, ondan sonraki gün de boşsun zaten. Bazı şeyler yarım kalabilir. Otur, dinlen, yat, tavanı izle. Kaç yıldır oradan oraya koşuyoruz; bir şeyler uğruna geceleri uykusuz da kaldık, öğün de atladık, onu da yaptık, bunu da. Şimdi biraz da biz oturalım hiçbir şey yapmadan. O kadar yıl karınca rolünü oynadık, birazcık da ağustos böceği olalım.

Oya Nur Kiraz

SALGIN EDEBİYATI

Uyarı: Ellerinizi yıkamadan okumayınız.

Yaklaşık sekiz ay önce hayatlarımız gayet normaldi. Hepimiz hayatın monotonluğu peşinde koşuşturuyorduk. Yoruluyorduk, çoğu zaman hayatımızdan, okulumuzdan, işimizden şikayet ediyorduk. Sonra birden şikayet etmenin yerini endişe, telaş, korku aldı. Planlarımız, hayatlarımız değişti. Her gün yaptığımız için yakındığımız şeyler değişti, hiçbir şey yapamamaktan yakınmaya başladık. Dünyada birçok şey aksamaya başladı. İçinde bulunduğumuz bu durum tarihte birçok kez yaşanmış ve bu yaşananlar edebiyata, sanata, müziğe de yansımıştır. Dünya koronavi-rüsten önce kara veba, kolera, çiçek hastalığı, İspanyol gribi, SARS gibi salgınlarla mücadele etmiştir.

Robinson Crusoe'nun yazarı olarak nam salmış Daniel Defoe'nun insanlık tarihindeki en ölümcül salgın olan kara vebayı konu alan kitabı "Veba Yılı Günlüğü"nü, bir nevi salgının yaşandığı dönemde tutulan kayıtlar ve anlatıcının tecrübelerinin bir belgesi olarak özetleyebiliriz.

Albert Camus'nün 1947 yılında yayımlanan "Veba" adlı kitabı Cezayir'in Oran şehrinde aniden ortaya çıkan veba salgınını anlatmaktadır. Romanda insanların yenileceklerini bildikleri halde birlik içinde salgına karşı mücadele etmeleri önemli bir noktadır.

Edgar Allan Poe'nun "Kızıl Ölümün Maskesi" öyküsünde, Prens Prospero'nun "kızıl ölüm" olarak bilinen ve tüm ülkeyi saran korkunç salgından korunmak için kendisiyle beraber birçok soyluyu bir manastıra kapatması ve düzenlediği maskeli baloda yaşananlar anlatılır. Öykünün, insanın ölüme karşı direnmesinin başarısız bir çaba olduğunun bir göstergesi olduğunu söyleyebiliriz.

Jack London'ın "Kızıl Veba" romanı 2012 yılında ortaya çıkan kızıl veba salgınını ve akabinde gerçekleşenleri konu alıyor. Dünyanın neredeyse sonunu getiren salgından sağ çıkan bir adam, torunlarına salgını ve yaşamı devam ettirme çabasını anlatıyor. Kitabı 1912 yılında yazmasına karşın yazarın, insanların gözle göremediği kadar küçük olan canlıların karşısındaki acizliğine, yaşamları için ne kadar ilkelleşebileceklerine,

bilimde ve teknolojide ne kadar gelişilse bile her şeyin aniden yitirilebileceğine dikkat çekmesi oldukça etkileyici.

Bahsedeceğim son kitap ise Hüseyin Rahmi Gürpınar'ın "Hakka Sığındık" kitabı. Yazar kitapta tarihteki en büyük salgınlardan biri olan ve ülkemizi de etkileyen İspanyol gribi karşısında ülkenin ve vatandaşların durumunu gözler önüne seriyor. Hastalık da sağlık da Allah'tan diyerek kurallara uymayanlar mı dersiniz, doktorların uyarılarını yine kader anlayışıyla ısrarla reddedenler mi dersiniz, hastalığı bile hasta ziyaretine gidenler mi dersiniz... Size de bir yerden tanıdık geldi mi bu anlatılanlar?

Diğer tüm salgınlar gibi bu da bitecek. Özlediğimiz hayatlarımıza geri döneceğiz. Yeter ki umutsuzluğa kapılmayalım. Yeter ki maskelerimizi takalım, temizliğimize dikkat edelim, kurallara uyalım.

Irmak Bahar Parlak

KARADELİK

İçimde gün geçtikçe büyüyen bir karadelik olduğundan eminim. Doktorum mümkün olmadığını söylüyor. Hastalığının ruhumu içine çeken bir karadelik olmadığını, somut olduğunu bana kanıtlamaya çalışıyor ama karadeliliğin somutluğuyla yarışamaz bile dediğimde somut ve soyut kavramını bilip bilmediğimi şakayla karışık sordu. Gülmedim. Gerçeklik algımın sorgulanması hoşuma gitmedi. Bu karadeliliği o saçma sapan cihazlarıyla bile görememesi somutluğunu eksiltmiyor. Hissediyorum, hem de bütün varlığımla, hayatımın her alanında, hatta somut kelimesinin tanımının benden istediği gibi bütün duyu organlarımla, yetmez mi? Yetmezmiş, öyle diyor. Beni anladığından emin değilim, anlamasını beklemiyordum zaten ama şaşırıyorum bu kadar elle tutulur bir karartıyı benden başkasının görememesine. Ben bu karartıyı aynaya baktığımda bile görebiliyorum, bir doktor olarak görebilmesi gerekmez miydi? Ruhumun büyük çoğunluğunu hapsetmiş durumda, bunun bedenimdeki yansımaları değil mi somut dediğimiz şey? Belki de tam tersidir, doktorumun daha somut olduğunda ısrarcı olduğu o hastalık belki de bedeni-

mi bitirmekte olduğu için ruhum ona yetişmeye çalışıyordu. Ah, bilmiyorum.

Artık hiçbir şey bilmiyorum, sanırım doktorum haklıydı somut ve soyut kavramı hakkında bilgimi sorgulamakta. Gerçeklik algıma ben bile güvenemiyordum artık, sorgulanmasına bu yüzden sinirlendim sanırım. Yüzleşemediğim için. Ne kadar çabuk kabullenirsem o kadar kolay olur belki de. Kendimi kandırmayı bırakmalıyım ama ne zaman kendimi kandırıp kandırmadığımı bile bilmiyorum. Sanırım karadelik hastalığın ta kendisi. Sadece doktorumla farklı isimler verdik, etki ve sonuç aynı. Bu karadeligimi onun da görebildiği anlamına geliyor ve bir nebze içimi rahatlatıyor. Somut demiştim işte! Ama... sanmıyorum öyle olduğunu, bak yine sırf kendimi rahatlatmak için saçmalamaya başladım. Bu karadelik cidden ruhumda sanırım. Oysa doktor sadece bedenimi muayene edebiliyor. Yoksa anlardı karadelikğin sebep olduğu acıyı da, somutluğunu da...

İyi de... Ah, başım ağrıdı düşünmekten. Düşünemiyordum bile artık, kendimi sabote ediyordum gibi hissediyordum. Vücudum da ruhum da kendilerine, bana savaş açmış gibi. Birbirlerini besliyorlar sanki, belki de sebebi budur... Buldum! Evet buldum! Somut olan soyut olanı besliyor, soyut olan somut olanı... Hem ruhum hem vücudum tükeniyor, onlar birbirlerini besleyip bana zarar veriyorlar, birbirlerine değil. Zarar göremez ki zaten onlar... Koskoca bir karadelik, yanına yaklaşanı da yutuyor. Zarar ver verebilirsen. Pek somut hastalığım da karadelikğin kardeşi olsa gerek. Of, başım... Karadelik diye düşününe düşününe anca karadeligime fayda sağlıyorum, ironik değil mi? Yine ilaçlarımı unuttum sanırım. Belki de o yüzden düşüncelerimi durduramayışım...

Ülkü Süeda Aslan

RUHUN MEKANİĞİ

Beyaz önlüğü, yorgun gözleri ve darmadağın olmuş saçlarıyla girdi içeriye. O benim doktorum ama ben ona "RUH TAMİRCİSİ" demeyi tercih ediyorum. Diğer doktorların aksine beni yürüyüşe çıkartıyor -koşmama hatta bahçedeki rengarenk çiçekleri koklamama bile izin veriyor- benimle sohbet ediyor. Bugün de yanıma oturdu, gözlerini üzerime dikerken aynı soruyu sordu:

-Neden burada olduğunu biliyorsun, değil mi?

-Evet, biliyorum. Üzgünken üzgün olduğumu söylemediğim için. Korktuğumda "Korkuyorum!" diyemediğim için. En önemlisi mutluluğumu kimseyle paylaşmadığım için.

Hasta olduğumu ve tedaviye ihtiyacım olduğunu fark etmem bir hayli uzun sürmüştü. Buraya ilk geldiğimde kendimi bir çeşit hapisanede gibi hissediyordum -burası kendine karşı suç işleyenlerin hapishanesiydi-Beyaz, çatlamaş duvarlar adeta çığlıklar atıyordu. Çığlık atan duvarlar değildi, bendim. Kulaklarımda ablamın o hoş sesi çınliyordu. Ama ablam burada değildi. Derimin üzerinde yürüyen karıncalar vardı. Hissediyordum ama göremiyordum onları. Çünkü hepsi benim hayal ürünümdü.

Bu dört tarafı çevrili odada düşünmek için fazlaca vaktim oldu. "Mutluluğu kimse ile paylaşmama gerek yoktu. Her şeyi kendimle paylaşmalıydım. En başta ruhumla paylaşmalıydım." Ruh tamircimin de söylediği gibi: "Her kötülüğün içinde bir iyilik saklıdır. Karanlığın içine gömülü pertevdir o iyilik. Gözlerini kamaştıran o ışık, bazen umut bazen ise sabırdır." Burada geçirdiğim zaman, bu tezin kanıtı oldu.

Tamamen iyileşmişim artık. Ruhu besleyen, düşüncelerdi ve değişen tek şey benim hayata karşı bakış açım oldu. Ben, hâlâ üzülduğümde haykırarak ağlayan benim. Sadece üzüntümün benliğimi ele geçirmesine izin vermiyorum. Güldüğümde hâlâ gözlerim kısılıyor. Artık mutluluğumun benden uçup gitmesine izin vermiyorum. "Mutlu olmam için her şeyin mükemmel olması gerekmez. Aksine! Gerçek mutluluk kusurlarla birlikte yaşayabilmektir."

Etrafıma bakıyorum da üzgünken çoğunun yüzleri benim yüzüm gibi

ve gözleri benim gözlerim gibi. Şu monoton hayatta yüzlerde en ufak bir sevinç belirtisi bile yok. Yani hepimizin bir ruh tamircisine ihtiyacı var. O tamirci, kişinin kendisi de olabilir bir başkası da. Ama bu hayatta kendi kendimizi mutlu etmeyi öğrenmeliyiz zira hayat çarkını, mutluluk çarkları döndürüyor.

Fatma Nur Avcı

KIRIK

Hava kasvetliydi. Ağır bir sessizlik ve hüzün inivermişti yeryüzüne. Bulutlar, içlerinde birikenleri oraya buraya savurmak için sabırsızlanmaya başlamıştı. Bir zamanlar kulakları parçalayan çocuk sesleri iyiden iyiye azalmıştı şimdi, tüm sokaklar ona kalmıştı. Boşluğun içinde yürüyordu. Kızarmış, sararmış ve kurumuş yaprakların yarattığı o görsel şölenin içine ağır ağır toprağın kokusu da karışmaya başladı. Kafasını kemiren bütün düşünceleri bir anlığına da olsa bırakıp bu havayı içine çekmeye ve boşluğa yürümeye devam etmek istedi. Ama kafasındaki sesler susmuyordu, susturamıyordu onları bir türlü. Sanki sırtındaki tüm yükler hafifleyecekmişçesine, rüzgârın sürüklediği kuru yapraklarla bezenmiş bir bankın ortasına atıverdi kendini. Derin bir nefes alıp düşüncelere daldı. Nasıl her şey bir anda böylesine alt üst olmuştu? Kafasındaki tüm parçaları birleştirmeye çalıştı ama onları birbirine daha da karıştırmaktan öteye gidemedi. Yıllardır yoldaşı, dostu, kardeşi, ailesi, her şeyi olan adam yitip gitmişti ellerinden. Uyuyup uyandığında o yoktu artık yeryüzünde. Şimdi ondan geriye sadece elindeki ıslanmış kâğıt parçası kalmıştı. Onun o güzel el yazısıyla yazmış olduğu vedayı her okuduğunda sanki ilk kez okuyormuş gibi kalbi sıkışıyor, soluğu daralıyordu. Yine aldı eline kâğıt parçasını. Okuyup uzun uzun iç çekti. Hem yağmur hem de onun masmavi olsa da kan çanağına dönmüş gözlerinden akan göz yaşları daha da ıslatıyordu kâğıdı. Üstelik onun hissettiklerini bir gün olsun anlayamamak, o etrafa neşe saçan adamın içinin aslında paramparça olduğunu görememek onu kahrediyordu. Anlayamamıştı işte, hiçbir şey anlayamamıştı. Onu da kendisi gibi mutlu zannediyordu. Ama

acısını hiç belli etmemiştir ki nereden anlayabilirdi? Ama olsun en yakınıydı o, anlatmadan da okumalıydı gözlerinden o acıyla yoğrulmuş ölümün tatlı tebessümlerini. Böyleydi işte. Bir yanı ona dayanma gücü verirken öbür yanı her şeyi çıkmaza sürüklemeye çalışıyordu. Günlerdir kendi iç savaşında bile galip gelemiyordu. Tekrar baktı mektuba. Onun elinden hiçbir şey gelemeyeceğini, ne kadar istese de ona yardım edemeyeceğini, kaderinin böyle sonlanmasının kaçınılmaz olduğunu uzun uzun anlatmıştı. Onu bu dünyada bir başına bıraktığı için af bile dilemişti. Yine düşündü. "Gerçekten hiçbir yol yok muydu, en azından yanında olduğumu hissetse bu his bağlayamaz mıydı onu hayata" Durup düşündükçe daha da karışıyordu madalyonun yüzleri. Yeniden kalktı ayağa. Pabucunun altında kalan kuru yaprak çtırdadı. Beynindeki tüm seslerle beraber yürüdü, yürüdü.

Hayat kimin gidip kimin kaldığına aldıriş etmeden devam ediyordu yoluna. Nefes alamayanlar için umut kalmamıştı artık ama onun için vardı, umut hâlâ vardı. Umudunu sırtına alıp o da yoluna devam etti tıpkı hayat gibi. Ama hayatın aksine kalbinde koca bir kırık vardı...

Tuba Vildan Kılıç

GEÇMİŞİN İZLERİ

İki ay önce yeni evime taşınmıştım. Ben 15 yaşındayken vefat eden anem ve babamdan sonra bana bakan teyzemden ilk ayrılışım olacaktı. Teyzem 10 yıl boyunca benimle ilgilenmiş, okula götürmüş, beni kendisinin hiç sahip olamadığı çocuğı olarak görmüştü. Onu ne kadar sevsem de uzun süredir aradığım bir iş imkanını sonunda bulmuştum ve işin konumu yüzünden taşınmam gerekiyordu.

Teyzemin onun yanından ayrılacak olmama ettiği itirazlara rağmen işe daha yakın olan ve benim çok sevdiğim bir evi kiraladık. Fakat şu an tek başıma yaşama fikrinin ilk taşındığımda evin tek problemini görmezden gelmemeneden olduğunu anlıyorum: ince duvarlar. Evin kendisinde başka bir sıkıntı yoktu, çok eski olmayan bir binada, tek kişiye yetebile-

cek büyüklükteydi. Zaten iş bütün günümü doldurduğundan evde çok fazla zaman da geçirmiyordum. Her gün eve döndüğümde direkt yatak odasına geçip kendimi teyzemle aldığımız yeni yatağıma atıyordum ama bütün günümü koşuşturarak harcayıp yorulmama rağmen hiçbir zaman doğru düzgün uyuyamıyordum. Her gece duyduğum rahatsız edici sesler; bazen çığlıklar, bazen de sadece fısıltılar... Bu seslerin ince duvarlar yüzünden seslerini rahatça duyabildiğim komşularımdan geldiğini sanıyordum. Ta ki... o güne kadar.

O gün de her şey sıradan başladı. Sabah saat 8.30'da başlayan mesai-me yetişmek için her zaman kullandığım yoldan etrafımdaki binalara bakarak yürümeye başladım. En son geldiğimden beri şehir çok değişmişti, her yerde ruhsuz, gri binalar vardı. Bana tanıdık gelen tek şey yolun sonundaki parktı, bütün grilerin içindeki küçük yeşillik... Ben parkın büyüüne kapılmış yürürken birinin elime dokunduğunu hissettim, aniden arkamı döndüm ancak yakınlarda kimse yoktu. Biraz kafama takılmış olsa da saate baktığım anda ne kadar çok oyalandığımı fark edip daha hızlı bir şekilde yürümeye başladım. İş yerime tam zamanında vardım ve hemen masama oturdum. Bir süre sonra gözlerimin kapanmaya başladığını fark ettim fakat kendimi toparlayıp işe koyuldum.

Bana olduğundan uzun gelen bir mesaiden sonra iş yerinden çıktığım gibi eve olan en kısa yolu tuttum. Kapının önüne vardım, sabah aceleyle bilgisayar çantamın içine attığım anahtarlarımı ararken bir şey çantamdan yere düştü. Yerde duran küçük karton kutuya baktım, bugün de almayı unuttuğum ilacımın kutusuydu. Kutuyu çantama atıp anahtarları aramaya devam ettim ancak anahtarlar orda değildi. Kısa süreli bir paniğin ardından anahtarları cebime koyduğumu fark ettim ve kapıyı açtım. Binanın holünde yürürken karşı komşum tatilde olduğu için 1 haftadır kapılarının önünde duran paketi görmezden gelip dairemin kapısını açtım.

Bütün akşamımı evde oturarak geçirdim. Saat çok geç olmadan yapmam gereken işleri görmezden gelerek yatağıma uzandım. Bir süre hiçbir şey yapmadan tavana baktım, yavaş yavaş göz kapaklarım kapanırken yine aynı ince sesi duydum "İyi uykular"... En başta sesin yine

komşulardan geldiğini sanmıştım fakat bir süre sonra hatırladım. Komşularım tatildeydi...

Kendimi hemen dışarı attım, hâlâ üstümde uyurken giydiğim tişörtüm vardı. Bir ceket ya da telefon almadan koşmaya başladım. Beynim yaşadıklarına anlam vermeye çalışıyordu fakat nafîle... Nereye koştuğumu bilmeden koşmaya devam ettim. En sonunda gücüm tükendi ve kafımı kaldırıp vardığım yere baktım... Parka...

Yağmurdan sığınmak için etraftaki ağaçları taradım ama hepsi beni koruyamayacak kadar ince ve zayıf selvi ağaçlarıydı. Parkın kenarında kalan ıslak bir banka oturdum. Başıma ne geldiğini bir türlü anlamıyordum. Vücudum beni öksürterek sıcak ve kuru bir yer bulmam için uyarıya çalışıyordu ama uykum daha ağır basıyordu. Yağan yağmura rağmen bankta uyuyakaldım.

Sonraki gün evime döndüm. Teyzem beni defalarca kez aramış ben açmayınca eve gelmiş beni bulamayınca da polise haber vermişti. Yaşadığım her şeyi anlattım, hepsini sabırla dinledikten sonra bana ne kadar zamandır psikoloğa gitmediğimi sordu, 23 ay dedim. O da beni buraya gelmeye zorladı zaten.

Danışanı konuşmasını bitirdikten sonra defterine not aldı psikiyatrist. "Bir şizofreni vakası, ailesini kaybetmesi halüsinasyonlarını da etkiliyor..."

Ahmet İlker

ŞİŞEDEKİ NOT

Merlin uyandı. Gözü, yatağın ucundaki saate ilişti. Üçü yirmi bir geçiyordu. Yatağında doğruldu ve açık pencereden bir müddet rüzgarda uçan tül perdeleri ve denizi seyretti.

Kalktı ve parmak uçlarında yavaş yavaş yürüyerek yan odaya gitti. Annesi, yatağının üzerinde oturmuş avuç içleriyle yüzünü kapatmış ağlıyordu. Annesini böyle görmeye alışık değildi. Onu böyle görünce dayanamadı, gözleri doldu. Ancak yapması gereken önemli bir iş vardı. Odasına geri döndü ve usulca içinde kağıt parçası olan yeşil cam şişeyi kavradı. Annesine fark ettirmeden yavaşça aşağı kata indi ve evin kapısına

doğru yöneldi. Kapıyı usulca kapattı.

Gelmişti işte. Deniz... Babasının en sevdiği yer. Babası o kadar severdi ki burayı, bir derdi olduğunda yanında beyaz kokulu bir içkiyle gelir, denize anlatırdı. Balıklarla, martılarla dost olmuştu. Hatta o kadar severdi ki denizle ilgili her şeyi bilir, kızına hikâyeler anlatırdı denizle ilgili. Her zaman özlem ve sevgi duymuştu denize babası. Merlin de büyülenirdi zaten hep. Ama gece daha bir başka güzeldi burası. Yıldızlar ona parlıyor, ay sanki onun için yansıtıyordu bütün güzelliğini denize. Babasının hali gelmişti aklına küçük kızın.

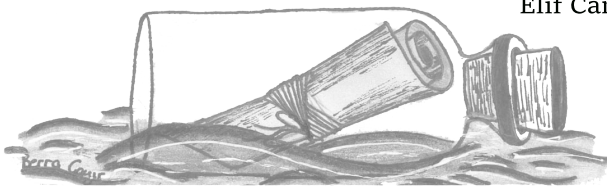
Babası çok hastaydı. Sürekli öksürüyor sürekli ilaç kullanıyordu ama durum düzelmek yerine daha da vahim oluyordu. Hiçbir doktor babasını iyileştiremiyordu. Bir sabah, annesi ne kadar üzülmüştü babası uyanmıyor diye. Ne kadar çok gözyaşı dökmüştü. Merlin de uyandırmaya çalışmıştı babasını ama bir türlü açmamıştı gözlerini. Ertesi gün ise görememişti zaten babasını. Çok özlemişti onu ama o hala yoktu.

Deniz ona yardım eder diye düşünmüştü küçük kız. Etmeliydi. Madem babası bu kadar seviyordu denizi, bu kadar dostlardı... Yavaşça kafasını kaldırıp yıldızlara baktı. Belki orada gizlenmiştir babası? Gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Ayakları ıslak ve serin kuma değerken içinde not bulunan cam şişeyi sıkıca kavradı. Sonra yavaşça eğilip içinde not bulunan şişeyi denize bıraktı.

Şişe gitmek bilmedi ilk. Kıyıya vuran dalgalar izin vermemişti. Ancak çok geçmeden tatlı bir esinti çıktı. Sürükledi şişeyi sonsuz ufka doğru. Merlin ise kumlara oturup milyonlarca yıldızın ışığı altında şişenin ufukta kaybolup gitmesini seyretti.

Sevgili Deniz,

Ben babamı uyandıramadım. Sen bana yardım eder misin? Dalgalarınla babamı bana geri getirebilir misin?

Elif Cansu Bilgiç

ATTILA İLHAN ŞİİRİ

Attila İlhan şiirinde çocuk olmak biraz kırgın, biraz buruk olmaktır. Çocukluğunuzu düşündüğünüzde eğer Attila İlhan gelirse aklınıza, elinde mızıkla bir oraya bir buraya koşuşan çocukları hatırlarsınız.

*"boynuna o yeşil fuları sarma çocuk,
gece trenlerine binme kaybolursun,
sokaklarda mızıkla çalma çocuk, vurulursun."*

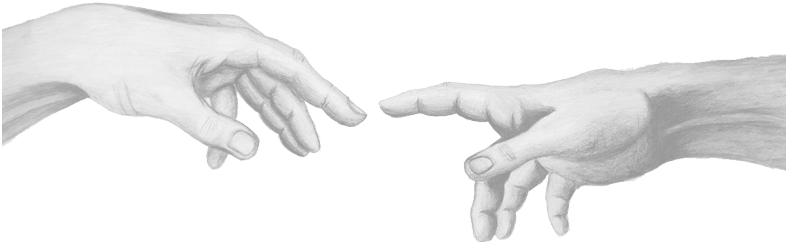
O çocuk acısıyla tatlısıyla büyür ve genç bir delikanlı olur. Belki genç yaşında ölür. Belki oraya buraya savrulur. Belki büyük bir yazar yahut ünlü bir şair olur. Tüm dünyada adı duyulur. O genci görünce kendinizi görürsünüz. Çünkü birer ayna gibidir, Attila İlhan şiirleri.

*"ah nerde gençliğimiz
sahilde savruluşları başıboş dalgaların
yeri göğü çınlatan tumturaklı gazeller
elde var hüznün"*

Sonra daha da büyürsünüz o delikanlı gençle. Aşık olursunuz, sevdiğinizi söylersiniz, reddedilir ağlarsınız... Belki de uzun bir yola çıkarsınız sevdiğinizle, seveceğinizle... Hoş bunları yaşamasanız bile şu mısraları okuyunca sanki bunların hepsini birer birer yaşamış gibi davranır, ağlarsınız.

*"ben sana mecburum bilemezsin
adını mih gibi aklımda tutuyorum
büyüdükçe büyüyor gözlerin
ben sana mecburum bilemezsin
içimi seninle ısıtıyorum"*

diye haykırırsınız sevdiğinizi, mecburiyetinizi.

Aylar yıllar geçer, gün gelir, ayrılık çalar kapıyı... Olmadığını anlar yahut onu başkasının kollarında yakalarsınız. Canınız yanar, aklınız yerinden oynar...

*"gözlerin gözlerime değince
felaketim olurdu ağlardım
beni sevmiyordun bilirdim
bir sevdiğin vardı duyardım."*

...

*"hayırsızın biriydi fikrimce
güldü mü cenazeye benzerdi
hele seni kollarına aldı mı
felaketim olurdu ağlardım"*

Sonra buna da alışırsınız. İçinizdeki sevgiyi gömmeye çalışırsınız en derinlere. Bazen o sevgi hiç solmaz. Bir araya gelir ağlaşırsınız. Ve zamanla ayrılıkla barışırsınız...

*"çünkü ayrılık da sevdaya dahil
çünkü ayrılanlar hâlâ sevgili"*

Sonra, sonra, daha sonra... Sonralar bitmez. Gün gelir, bir karanlık çöker, ölüm dayanır kapıya. Ama şairler ölmez, şiirleri her daim yaşatır onları.

*"olur mu gecemi yeşile çalmak
yıldız çivilemek parmakuçlarıma
ölüm kadar çabuksa eğer yaşamak
hiç doğmamayı isterdim ama
bir kere doğmuşum ölmek yasak"*

Eylül Selver Kılıç

Bu sayımızın temasını ilk duyduğum zaman aklıma neden olduğunu anlamadığım şekilde iki farklı isim geldi. Aslında bunlar bir grup ve bir ses sanatçısı.

Bunların ilki “Düş Sokağı Sakinleri” isimli, 1993 senesinde Murat Çelik ve Murat Yılmazdırım tarafından kurulan, ilk dinlediğinizde sizi fazla etkilemeyen ama dinledikçe içine çeken Türk müzik grubudur. Hüzünlü olduğunuz zamanlarda yanınıza gelmesi, dinlemeye başlamanız sizi ağlatmak için yeterlidir.

Şahsen benim çok severek ve huzur bularak dinlediğim şarkıları: Hüzün Kovan Kuşu, Sevdan Bir Ateş, Gayret Et Güzelim, Ayrılık, Sen Yine Seni Sev ve Hoşçakal’dır. Fakat 2003 senesinde grup dağılmış ve iki sanatçı da kendi yollarına gitmişlerdir.

İkinci olarak ise size ismini daha fazla duyduğumuz ve tanıdığımız Teoman’dan bahsetmek istiyorum. Kendisi 20 Kasım 1967 İstanbul doğumlu ses sanatçısıdır. Çoğunlukla melankolik şarkıları olan Teoman 1997’den bu yana piyasanın içindedir. “Gönülçelen”, “Eski Bir Rüya Uğruna”, “O”, “On yedi” gibi albümleri bulunan sanatçının; İstanbul’da Sonbahar, Sevdim Seni Bir Kere, Çoban Yıldızı, Paramparça gibi parçalarını dinlediğimiz zaman derin düşüncelere dalmamak elde değil.

Şu anda da içinde bulunduğumuz sonbahar mevsimi benim için hep hüznü temsil etmiştir. Bu sanatçıları dinlediğimde içime adeta huzur dolmaktadır. Şarkıları da her zaman sevmişimdir. Kimisini söyleyen için, kimisini ritmi, kimisini sözleri için fakat bu sanatçıların bana verdikleri hüznü sevdim. Ben onları sevdim, onlar beni hüzünlendirdi. O zaman bunları dinlediğimizde elde ne var? Elde Var Hüzün...

Batu Yalçınkaya

KAYBEDENLER

Yorulmuşlardı sonunda; her şeyi düşünmekten, detaylara takılmaktan, kararsızlıktan, geçmişe takılıp kalmaktan. Oysa onlar da insandı herkes gibi.

Kırılmasın, üzülmesin diye gerçekleri söylemediler bazen. Başkaları kırılmasın derken kırılan kendileri olmuştu. Sonuç bir hiçti, elde var hiç.

Duygularını, düşüncelerini paylaşmayı istemediler bazen. Bu zamana kadar o kadar çok yargılanmışlardı ki, cesaretleri kırılmıştı aynı uçmaya çalışırken kanatları kırılan kuşlar gibi.

Korkuyorlardı her seferinde düşmekten, başarısız olmaktan. Ne olurdu düşseler bir kere, bir kere de onların dizleri acısa?

Öyle tuhaf hisseder olmuşlardı ki, neydi bunlar? Bir şey arıyorlardı ama ne?

Güvenmeye çalışıyorlardı birilerine ama bir şüphe vardı içlerinde. Ya beni anlamazsa, ya kendimi düzgün bir biçimde ifade edemezsem?

Aynı anda kafalarının içinde yüz binlerce soru sorup cevaplamaya çalışıyorlardı, kendi sınırlarını aşmaya çalışıp başarmak istiyorlardı ama nafile...

Her şeyi bir kenara bırakıp korkusuzca başlayanlar, geçmişe takılı kalmayıp geleceği önemseyenler başarabilmişti en sonunda. Onlar korkularını yenmeye çalışıp, düşüncelerini özgürce ifade ettiler. Düşmekten korkmayıp yardım elini geri çevirmedi. Güvenmek için kendilerini özenle ifade ettiler ve anlayana güvendiler. Düşüncelerini sonuç ne olursa olsun paylaştılar. Böyle başarmışlardı.

Peki başlamaya korkan, güvenemeyip yorulanlara ne oldu? Kendi kabuklarına çekilip izlediler bir köşede. Neye sahip oldu bu izleyenler, ne düşündüler?

Hep bir burukluk kalacaktı içlerinde keşkelerle başlayan. Kızacaklardı kendilerine ilerde “Neden yapmadım?” diye.

Ne kalmıştı ellerinde? Elde kalan koca bir hiçti.

Meriç Tosun

SEN GİTTİN YALNIZLIĞIN KALDI

Sen daha bulutlara karışmadan
Başladı özlemim
Bazen konuşurdum sokaklarla
Bazen de tek bir toz parçasıyla
Başta hep yanımdaydın
Sonrasında daha uzaklarda,
Kayboldun...
Sekiz ay oldu sen gideli ben kalalı
Öğrendim
Yalnızlık başa bela imiş
Hele ki yalnızlıkta sen yoksan
Sen gittin gökyüzüne doğru
Ben kayboldum rüzgarında
Anlatamam ki kimselere seni
Söz bulamam, bulsam yetmez
Bu saatten sonra da
Her şey yarım kalır
Yokluğun kaldı bana
Pusula ile de aradım seni
Astronot olmayı da istedim
Yanına gelecektim
Küçüktüm, zor oldu anlamam
Gittiğini, geri gelmeyeceğini

Elif Pınar

YALNIZ

uykusuz gece bağlanırken sabaha
acı kahve kokusuyla açılmak
parmaklarımın arasındaki kupada
ne güzeldir aradığım şefkati bulmak

rüzgarda, uçlarındaki tatsız anıları
cesur makas darbeleriyle kesilmiş saçlarım
ben izlerken balkonda şehir manzarasını
dans eder birbiriyle sanırım

kazağımın delikleri rüzgardan korumaz
yine de içimin sığacağı hayli hayli yeter bana
bu sabah da mutsuzum biraz
serçeler gelmedi selamlamaya hâlâ

Elif Naz Öksüz

GERÇEKTEN TEKNOLOJİ Mİ SUÇLU?

Her üzüldüğümüz zaman hep teknolojiye suç atılır. Hep “Telefonu bırakmıyorsun.” derler. Telefonun bizi kötü etkilediğini düşünürler. Yolda yürürken onlar bize çarpar, “Telefona bakmaktan yola bakmıyorsun.” derler. İnsanların saçma sebeplerinden bıkmış dinlemeyiz, “Telefona bakmaktan bizi umursamıyor.” derler.

Ama aslında yarattıkları bu dünyanın bir parçası olmak bize zor gelir. En iyi problem çözeni doktor yaparlar ama iyileştirme isteği var mı bakmazlar. Dilleri en iyi kavrayanları çevirmen yaparlar ama istiyor mu diye sormazlar. En iyi ezber yapana hukuk okuturlar içinde adalet duygusu var mı bakmazlar. Gazetelerde fikrini belirteni hapse atarlar. Dersleri iyi olana üstün zeka belgesi verirler ama onun istediğini sormazlar ve diğerlerini önemsemezler.

Biz bu yüzden teknolojiye sığınıyoruz, onların kurduğu bu saçma düzenden uzaklaşmak için.

Aslı Yokuş

AKRAN ZORBALIĞI

Eminim ki hepimiz zorbalık kavramını duyduk ve ne anlama geldiğini biliyoruz. Birazdan anlatacağım konunun daha iyi anlaşılması için yine de tanımını yapacağım. Zorbalık, bir kişinin bir başkasına durmadan psikolojik ve fiziksel olarak zarar vermesi ya da rahatsızlık yaratması şeklinde oluşan agresif davranışlardır. Günümüzün –özellikle gençler arasındaki-en yaygın problemlerinden biri de budur. Zorbalığın birden fazla çeşidi olabilir: bizden büyükler tarafından ezilebilir ya da bizden küçükler, onlardan bazı fiziksel özellikler yönünden geri kalmışsak bizle dalga geçebilirler. Ama bana sorarsanız bunların arasından en kötüsü akran zorbalığıdır.

Akran zorbalığı, birinin “yaşıtı” başka birine zorbalıkta bulunmasıdır. Bunu okurken bile size de tuhaf gelmiyor mu? Yani kim bir arkadaşına ortada bir sebep yokken zarar vermek istesin ki? Özellikle bu arkadaş, onunla aynı yaştaysa ve aynı dönemlerden geçiyorsa. Kulağa amaçsız ve saçma geliyor olabilir. Fakat aslında bu gösterilen kötü davranışların altında belli sebepler yatıyor. Bir çocuk eğer özgüvensiz ve sosyal sorunlarla nasıl başa çıkılabileceğini bilmiyorsa çevresinden zorbalık görmemek için zorbalık yapar. Bu sayede diğer çocuklar ona bulaşmaya korkar ve insan içinde gizli bir güce sahip olur. Zorbalığın en çok yaşandığı zaman genellikle ergenlik dönemi oluyor. Bu ergenlik döneminde gençler çoğunlukla “büyükler bizi anlamıyor” düşüncesine kapılmış oluyorlar. Duygularını ve problemlerini anlatırken onları anlayan arkadaşlarının olmasının ne kadar değerli olduğunu unutup belli bir üne ve güce sahip olmak için zorbalık ediyorlar. Tüm bu olayların bütününde de sınıf ayrılıkları oluşuyor. Sınıfın popülerleri (zorbalık eden kısım)ve sınıfın ezikleri(!)...

Sadece lise, ortaokul ve üniversite dönemi için geçerli olan bu berbat durum insanlarda kalıcı güven sorunlarına da yol açabiliyor. Düşünsenize, size tamamen eşit şartlarda bulunduğunuz kişiler fiziksel, duygusal, sözel hatta internet üzerinden bile zarar veriyor. Sizde de bir özgüven sorunu oluşmaz mıydı? Özellikle dış görünüşümüz ve sesimiz gibi devamlı değişiklik gösteren özelliklerimiz hakkında. Dışarıya çıkmamaya, konuşmamaya yol açabilir. Oysaki birbirimizden yardım alıp problemlerimize yaşıtlarımızla kolayca çözüm üretebiliriz. Akran zorbalığı yapan arkadaşlarımıza seslenmek gerekirse de özellikle fiziksel görünüm konusunda kimseyi yargılamayın. Unutmayın ki: Bugünün çirkin ördeği yarının güzel kuğusu olabilir.

Elif Damla Gültekin

UZAKTAN LİSE

Etrafımda kime sorsam lise yıllarından bahsediyor. Şu unutulmaz anların yaşadığı, insanların gerçek dostlarını bulduğu, doyasıya eğlendiği, hayallerine bir adım daha yaklaştığı -kimi zaman gerçekleştirdiği- farklı duygular yaşadığı ve en önemlisi kendiyile tanıştığı o lise yılları...

Biz öğrenciler bu anlarımızı doyasıya yaşamak, sizlerin yaptığı gibi lise hakkında geleceğe aktaracak güzel cümlelerimiz olsun istiyoruz. Ama şu zamanlarda o kadar çökmüş durumdayız ki... Okula gidemiyoruz, doğru düzgün evden çıkamıyoruz, pandeminin yaz tatilimizi de elimizden almasıyla biz öğrenciler yerle bir olmuş durumdayız. Bunların üzerine bir de dersler geliyor. Şu okuldayken bile odaklanabilmek için ter döktüğümüz derslerden bahsediyorum. Evet. Buna ailelerin baskısı da ekleniyor. Biz derslerimize odaklanmak başarılı olmak istiyoruz ancak evde elimizin altında kafamızı karıştıracak bir sürü şey varken kendimize hakim olmak bizim için tabi ki çok daha zor oluyor. Özellikle içinde bulunduğumuz durum sizler kadar bizi de etkilerken ailelerimizden ısrar yerine destek almaya ihtiyacımız var. Biz öğrenciler zor zamanlar yaşıyoruz. Eve hapsoldük ve bu bizim psikolojimizi derinden etkiliyor. Şahsen bana -kar tatili olsun diye dua eden benden bahsediyorum- sorarsanız o kadar özledim ki erkenden o sıcacık yatağımdan üzülererek kalkıp okul için hazırlanmayı, kimi zaman uykumu alamadığımda sırada uyumayı, arkadaşlarımla eğlenmeyi, hocalarla şakalaşmayı, arkadaşlarımızla birbirimizi sinir ettiğimiz zamanları hepsini ve daha birçoğunu o kadar özledim ki...

Her şeye razıyım ben. Her şeye razıyız biz. Hazırız...

Söz veriyoruz maskelerimizin içinden güleceğimize, söz veriyoruz birbirimize sarılmak yerine korumamız gereken mesafeye uyacağımıza, söz veriyoruz üşüdüğümüzde birbirimizin kıyafetlerini giymeyeceğimize ve söz veriyoruz her şeyi kabul edeceğimize. Sadece birbirimizi görebilmek istiyoruz. İnsanlar daha tedbirli olmazsa bizler hayattan sıkılacağız. Alışmış olduğumuz düzenin bozulması bizlere ağır gelecek. Yüzlerimizde gülümseme olmayacak.

Lütfen buna izin vermeyin. Lütfen buna izin vermeyelim. Sabredelim. Yoksa elde ne mi kalacak? Elde sadece her şeyin eskisi gibi olmasını beklemekten yorulan birkaç umutsuz öğrenci kalacak...

Aslı Turhan

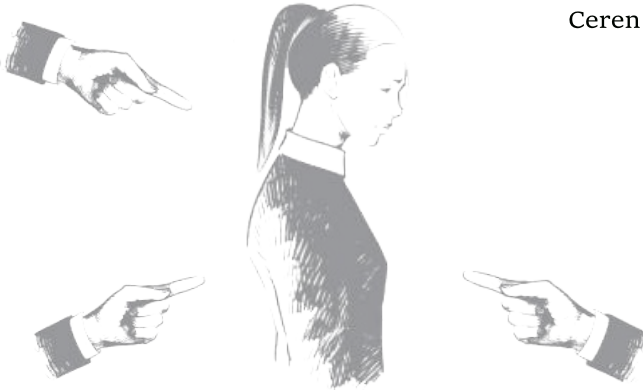
PSİKOLOJİK ŞİDDET

Yanlış zihniyet, yanlış fikirler... Günümüzde göz ardı edilemeyecek ama aynı zamanda çözüme de kavuşamayan bir sorunun asıl nedeni. Pe-ki çoğu ailenin farkında bile olmadan yaptığı bu sorun nedir? Bu sorun hepimizin çocukluğunun bir döneminde yaşadığı “psikolojik şiddet”.

Çocuklara uygulanan bazı taktikler, çocuğun yapısına bağlı olarak so-nuç verir. “Onun çocuğu senden daha çok çalışıyor.” Ailelerin kulağına basit gelen bu cümle çocuk psikolojisi üzerinde ciddi etkiler bırakabilir. En basitinden bu yıl ben dahil milyonlarca ortaokul öğrencisinin girdiği LGS. LGS yüzünden çoğu kişinin dokuz ay boyunca gördüğü psikolojik şiddet ve baskı çoğu arkadaşımızda anksiyete ve sosyofobi gibi problemlere yol açtı. Bir şeyi çözmek için temelden başlamak önemlidir. Temel sebep başta bahsettiğim, ailelerin yanlış eğitim anlayışı. Çocukların ilk ve en iyi öğretmenleri anne babalarıdır. Anne, baba psikolojik baskı ve şiddete eğilimli eğitim yöntemlerini değiştirirse çocuklarının mutlu, sağlıklı ve başarılı bir eğitim dönemi geçirmesini sağlarlar.

Psikolojik şiddetin etkileri kolay geçmez. Psikolojik baskı ve şiddet görmüş bir çocuk geriye dönüp baktığında anıları aklına geldikçe içi daralır. Bu yüzden geçmişe ışık tuttuğunda her daim gülümsediği anılar görmesi için zihniyetleri değiştirelim, çocuklarımızı boğmayalım.

Ceren Su Türk

KARA ZAMBAK

Ekim ayının, ağaçların dallarından umursamazca attığı yapraklarını kuvvetli bir rüzgârla uçurduğu gecede tüm köyü ölüm essizliği bürümüştü. Okullar bir ay kadar önce açıldığından beridir köyün enerjisi bitmez kerataları arkadaşlarıyla koşuşturmak bir yana dursun, üstüne saatlerce ders dinleyince yatağı boyladıkları saat her geçen gün birer ikişer dakika erkene alınıyordu. Zaten o çocuklar uyudu mu da pek bir şey kalmıyordu. Köyün dibinde bulunan mezarlığın, hava akşam kararınca oradan geçen insanların kalplerinin tam ortasından soğuk, iç titreten bir his verdiğini bilmeyen yoktu. Bu sebeple de güneş battı mı gün de bitti de-mektir S... köyünde.

Her gün yanından neredeyse tüm köy nüfusunun geçtiği tarlada kenara tünemiş olan bal kabağı, etrafın temiz olduğunu görünce gerçek kimliğine büründü. Mezarlığın kapısını her geceki gibi mühürledikten sonra yerin altından eline yükselen sopasını aldı ve mezarlığın merkezine geçti. Asırlarca sadık kaldığı dostlarının başında geçirecekti bu geceyi de. Fakat son dört asırdır olduğu gibi bugün de içi hiç rahat değildi. İhanet hissi kalbini sıkıştırıp içini kurutsa da bir zamanlar bu köyün sokaklarında günlerini gün ettiği dostlarının mezarlarını, etrafını dikenli bir sarmaşığın dolamış olduğu ibrikle teker teker suladı. Ellerinden ibriğin içindeki suya geçen enerjiyi izlemek her zaman dünyanın en tatlı zehrini içmiş gibi bir tat bırakırdı ağzında. Mezarların işi bitince süslü mü süslü, toprağında beyaz zambaklardan bir örtü örtülmüş mezarın başına gitti ve kenarına oturdu.

“Dört asır geçti, cezam sence de yetmedi mi?” diye sordu ellerini çiçeklerin arasına daldırırken. İbriği tutarkenki huzursuz ve acı dolu ifade gitmiş, yerine kışın ayazından bile daha soğuk bir ifade gelmişti. Zambaklardan birini kopardı ve yavaşça çürütmeye başladı. Tam zavallı çiçek tamamıyla çürüyecekken ise bir anda eski hâline döndürdü ve yaprakların siyaha boyanışını izledi. “Ben de işte bunları yapıyorum onlara. Bu kadar yıl içten içe çürümelerini izledim. Parmağımı kımlatmam bile gerekmedi. Onlar dışarıdan saf, taze, bembeyaz bir zambak gibi gözükürken ne çürüdükleri zamanı ne de çürümeyi bırakıp kirlenmeyi seçtikleri zamanı fark ettiler.”. Toprakla uğraşmaktan nasır tutmuş elleri arasından bıraktı

zambağı ve yerin dibine çekilişini izledi. Kalktı, elbisesini savurarak tozlarını silkeledi ve mezarlıktan çıkıp yıllarını orda uyuyarak geçirdiği tarlasına geri döndü. Bal kabağı kamuflajında sabırsızlıkla uykuya daldı. Nasıl olsa yarın, ömrünü adanmış olduğu büyük bir gündü...

Güneş batıp da mezarların yanına gelen cadı, yüzyıllardır içinde birikmiş olan acı, pişmanlık ve kinin bu gecede toprağa karışacağını bilerek huzurla bekledi. Gökyüzü geçen her saniye kararıyor olmasına rağmen oldukça aydınlık bir geceydi. Her gece sevdiklerini mezarlarında uyutmak için kullandığı ibriği ateşe verdiğinde omuzlarından bir yükün kalktığını hissetti. Onu yıllarca bir sefil gibi yaşatan olayı bir saniye evvel soluduğu nefesten daha iyi hatırlıyordu. On yedinci yüzyılın başıydı, kendilerini bildi bileli aynı köyde aynı soyadından süregelen insanlarla yaşayıp gidiyorlardı. Ta ki insanlığın gözünü bencillik kör edene kadar. İlk fısıldaşmalarla başladı. “Sence de bu bir haksızlık değil mi? Büyü güçleriyle tarlalarda nasıl harikalar yarattıklarını gördün. Kim bilir sana, bana, çocuğumuza ne tür büyüler uyguluyorlardır?”. Kulaktan kulağa giden söylenti vebadan hızlı yayıldı, yayılır yayılmaz da hasta etmeyi başardı insanları. Açık, yıldızlı bir gecede cadıların evlerini yakıp küle çevirdiler, evlerinden kaçabilenin üstüne ise meşale fırlattılar. Güvendikleri ve sevdikleri insanlar tarafından dumura uğrayan cadılar iskeletlerine kadar yandı, bir hafta sonra şifalı bir bitkiyi bulmaya köy dışına çıkmış bizim başkahramana da bu vahşeti bulmak kaldı.

Kinlenmiş ruhların mezarında acı çekişini büyük bir sabırla izledikten sonra, nankör insanların bugün etlerinin kemiklerinden ayrılışını zevkle izlemek üzere köydeki gözlem evinin tepesine oturdu.

Elif Naz Öksüz

KURBAN GİDEN HAYATLAR

Günümüzün en büyük problemlerinden biri olan kadın cinayetleri gün geçtikçe artmakta ve vahşeti sınır tanımamaktadır.

Kadınlar toplum içinde devamlı bir eleştiri ve yargılanma içindedir. Giyimi, makyajı, davranışı ve konuştuğu insanlar yüzünden hakaretlere uğrayıp zor durumda bırakılırlar. Cahil ve düşünme eylemini gerektiği şekilde yerine getirmeyen insanlar, kadınların kendi özgür iradesiyle verdiği kararlara karışmayı kendilerine hak görürler ve sadece sözlü şiddetle kalmayıp, fiziksel olarak güçlerini kullanarak kadınlara işkence ederler ve bu kadın cinayetlerine kadar gider. Kadına bunu yapma hakkını bulmaları, yapan kişinin hem geri kafalılığı ve canilığından hem de ülkemizde buna fırsat verilmesinden kaynaklı. Kadın cinayetlerinde yargılanma sürecinden verilen cezaya kadar gevşek ve özensiz olduğu açıkça ortadadır. Bir kadının geleceğini elinden almak bu kadar kolay olmamalı. Buna izin verilmesi ülkemizde cana ne kadar az değer verildiğini de göz önüne sermektedir. Bunu normalleştiren toplumsa mantık çerçevesinde yaşamını sürdüren bir millet olmamızı engellemektedir. Başkalarının hayatlarına karışan, o kişi adına karar alabileceğini düşünen ve kadınların yaşamını değersiz görüp onları kendi köleleri sanan insanlar kadın cinayetlerinin başlıca sebepleridir. Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu'nun (KCDP) hazırladığı rapora göre, 2019 yılında 474 kadın cinayeti gerçekleşti. Vahşice katledilen her kadının kanı hak ettiğince zanlısından sorulmadı. Ve bu kadın cinayetlerinin dur durak bilmeden devam etmesine sebep oldu ve olmaya devam ediyor. Bu cahil kesimin bir an önce bilinçlenmesi ve her canın hak ettiği değeri görmesi sağlanmalıdır. Artık daha fazla geleceği için yalvaran kadınlar ve geride kalan öksüz çocuklar olmamalı...

Yapılan onlarca protesto ve rağmen düşünme biçimi değişmeyen insanlar her zaman hayatımızda olmaya devam edecek. Ve bu cani insanlara kurban giden hiçbir kadın geri gelmeyecek, geride kalan o masum çocuklar annelerine tekrar kavuşamayacak, yıkılan aileler bir araya toplanamayacak ve bu masum insanların hayatları geri gelmeyecek...

Reyyan Birsin

COĞRAFYA GERÇEKTEN KADER MİDİR?

Son zamanlarda ‐Coğrafya Kaderdir.‑ sözü halk arasında sıkça kullanılmaya başlandı. Ülkemizi bir konuda farklı bir ülke ile karşılaştırırken daha çok küçümsemek için kullanılan bu söz, şu ülkede yaşasak şöyleydi burada yaşadığımız için daha kötü oldu anlamında kullanılıyor. Her ne kadar gerçek anlamı bu olmasa da halk arasında bu anlamda kullanılıyor. Peki coğrafya gerçekten kader midir?

Aslında bu söz tam olarak doğru da değil yanlış da. Doğduğumuz coğrafya tabii ki çevremizi, hayatımızı, yapabileceklerimi etkiliyor. Sadece ülkeden bahsetmiyorum, burada farklı şehir hatta farklı ile için bile kullanılabilir. Kendimden rnek vermem gerekirse Sultangazi’de oturan ben, Beylikdüzü’nde oturan arkadaşımın gece 12 de arkadaşlarıyla dışarı çıkabildiğini duyunca ve kendimin doğru düzgün dışarı bile ıkamadğımı fark edince istemsizce ‐Coğrafya kaderdir.‑ dediğim oluyor. Çünkü gerçekten bazı şeyler böyledir. Ama bence bu söz ülkeler için değil de şehirler, semtler için kullanılmalı. Çünkü gelecekte farklı bir semte, farklı bir şehre taşınabiliriz fakat ülke değiştirmenin ne kadar zor olduğunu her birimiz biliyoruz. Bu yüzden ‐Coğrafya kaderdir.‑ demek yerine bizden sonraki nesillerin ‐Coğrafya kaderdir.‑ dememesini sağlamak daha mantıklı. Ve lkeler için kullanılmamasını düşünmemin bir diğer ve asıl sebebi ise gençlerin bu sözü daha çok kaytarmak için kullanıyor olması. Mesela Japonya’da bir robot yapıldığını duyunca biz de yaparız demek yerine anca Japonlar yapar zaten coğrafya kaderdir demeyi tercih ediyorlar. İlklere kapalı bir genliğiz. Her şeyi hazır dışarıdan bekliyoruz, biz de yapabiliriz, şöyle bir projem var bunu yapalım demiyoruz da onların yerine onlar yapamadıysa biz nasıl yapalım diyoruz.

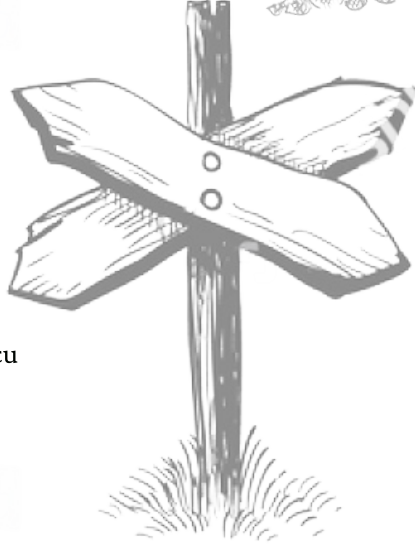
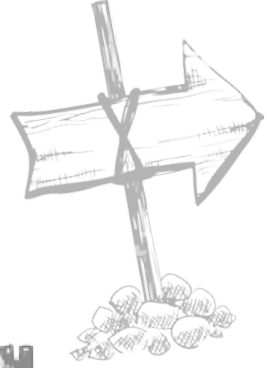
Kısacası coğrafya kaderdir belki ama ‐Coğrafya kaderdir.‑ deyip çekildiğimiz sürece coğrafya kaderdir sözünü kullanan olmaya devam edeceğiz.

Ahmet Muhammed Sarıkaya

ELVEDA

Dışarı çıkıyorum,
Sağa dönmek,
Sana gelmek istiyorum.
Hayır,
Sola dönüyor
Ait olmadığım bir yere gidiyorum.
Ne çok isterdim
Sana gelmeyi
Ama
Bıktırıştın,
Yormuştun beni.
Sen öğrettin bana
Güzel şeyler özlenmiyor,
Güzel şeyler sevilmiyor,
Her zaman.

Damlanur Kapucu

Zuhal Olcay - Ayrılık

Sevdaya Dahil

KAÇINILMAZ

Hayata sıfırdan başlarsın
Adım adım büyür, hayatı anlarsın
Nasıl nankör, nasıl acımasız davrandığını
Neleri senden alıp neleri verdiğini
Küçük oyunlar oynar, acıtır canını
Sinsi bir kağıt keşiği misali
Tek çare kabullenmektir belki de
Yolun sonunda ne olursa olsun
Devam etmektir sadece...

Zeynep Özkaptan

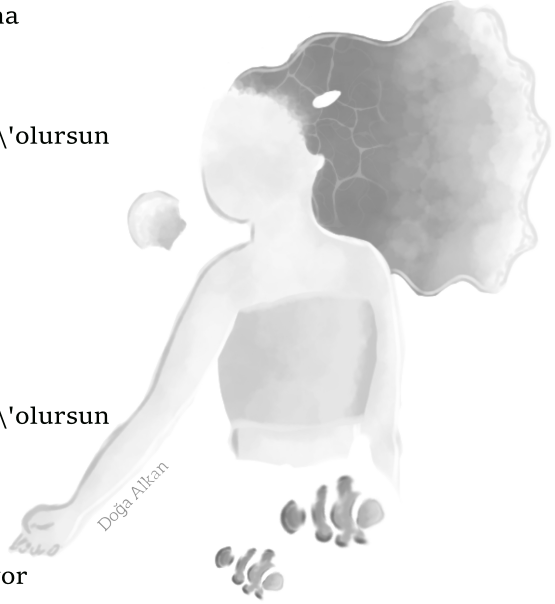
AĞUSTOS ÇIKMAZI

Beni koyup koyup gitme, n\olursun
Durduğun yerde dur
Kendini martılarla bir tutma
Senin kanatların yok
Düşersin yorulursun
Beni koyup koyup gitme, n\olursun

Bir deniz kıyısında otur
Gemiler sensiz gitsin bırak
Herkes gibi yaşasana sen
İşine gücüne baksana
Evlenirsin, çocuğun olur
Beni koyup koyup gitme, n\olursun

Elimi tutuyorlar ayağımı
Yetişemiyorum ardından
Hevesim olsa param olmuyor
Param olsa hevesim
Yaptıklarımı affettim
Seninle gelemeyeceğim Attilâ İlhan
Beni koyup koyup gitme, n\olursun.

Attila İlhan

YAPRAKLAR

Yapraklar! Fıfır fıfırlar! Sarı, turuncu, kırmızı ve yeşil. Ah evet yeşil! Onlar en güzelleri, en tazeleri, EN HARİKALARI. Onlardan istediğim kadar yiyebilirim. Yüz tane, iki yüz tane hatta üç yüz tane bile yiyebilirim.

Bu ağaç büyük büyük dedem Cater'dan bana kalmış. II. Büyük Kuş Harbi esnasında neredeyse dedem aç bir karga sürüsüne yem olacak iken ekip arkadaşları ile bu ağaca sığınmışlar, ortalık dinene kadar da çıkmamışlar. Savaş bitince dedeme savaşta gösterdiği başarılar sebebiyle ağacı hediye etmişler. Nesillerdir elden ele geçen ağaç sonunda bana kaldı. Her neyse ne anlatıyordum.

Ah evet yapraklar. Yeşil yapraklar o kadar harika ki diğerleri yanına bile yaklaşamazlar. Büyük büyük dedem de yeşil yapraklara bayılırmış. II. Büyük Kuş Harbi sırasında koskoca beş gün boyunca sadece kupkuru kırmızı yapraklar yiyebilmişler. Cidden çok zor zamanlarmış. Savaşı kazanmış olmamız büyük bir mucize. O zamanlar ben bir bebekmişim, hayal meyal hatırlıyorum da üstümüzde uçan kuş sürülerini. Fazlasıyla korkunçtu. Tırtıllar ile kuşlar arasındaki bir savaşı tırtılların kazanacağını kim bilebilirdi ki.

Biz bilirdik tabi. O aşağılık, ürpertici, vahşi kuşlara haddini bildirdik. Ben tamamen kendi başıma savaşta üç kuş öldürdüm. Bu küçük eller üç kuştan fazlasını da rahatlıkla öldürür. Efendim? Ben mi dedim? Ah kusuruma bakmayın bu aralar kafam biraz dağınık. Dedem öldürmüş yani üç kuşu çıplak elleriyle. Gerçekten inanılmaz. Ah, hala kendimi tanıtmamışım, ne büyük kabalık. Benim adım da Cater. Ailem dedemin ismini koymuşlar. Onun gibi büyük bir tırtıl olmamı istiyorlarmış. Seni arkadaşlarımla da tanıştırmama izin ver. Bay Leafy, Woody Wood ve Sör Flowia. Aramızda kalsın en çok Bay Leafy'i severim. Efendim? Onlar sadece bir yaprak, dal parçası ve çiçek mi? Neler diyorsunuz siz. Hayır, tabi ki onları ben uydurmadım, orada oturuyorlar işte. Beni biraz daha ciddiye almazsanız sizi ağacımdan kovmak zorunda kalacağım. Siz istediniz o halde. Çıkış şu tarafta, sağdan dönün, sonra düz ilerleyin. Efendim Woody Wood, bir şey mi dedin? Yukarı mı bakayım? HAYIR O DA NE BİR KU-

Eray Alpay

“ÖLMEYE YATMAK” VE MODERN TÜRKİYE

Kaplumbağa yolculuğuna başlarken Adalet Ağaoğlu'nun öyküsüne ithafen aynı adla yazılmış öyküler ilk sayıda yer almıştı. “Karanfilsiz” başlıklı yazıları yayımlamamızın üstünden iki yıl geçmişken Adalet Ağaoğlu'nu kaybettik. İlk romanı olan Ölmeye Yatmak'a değinerek Cumhuriyet döneminin en büyük kadın romancılarından biri olan Adalet Ağaoğlu'nu anmak isterim.

“Ölmeye Yatmak”; bir doçentin öğrencisiyle birlikteliğinden dolayı suçluluk hissiyle intihaya karar vermesi ve bunun için kendini bir otel odasına kapatmasıyla başlıyor. Aslında romanın geçtiği zaman dilimi, bu odada bulunduğu birkaç saat. Ama Aysel ilkokul sıralarındaki halinden, bulunduğu odaya gelişine kadar olan zamanını düşünüp bir iç hesaplaşmaya giriyor ve biz okurlar da aynı anda birkaç farklı zamanın içinde buluyoruz kendimizi. Bu sayede roman, 1930'lardan 1960'a uzanan bir dönemin panoramasını çiziyor.

Aysel'in çocukluğu, yeni kurulmuş bir devlete gözünü açmış çocukların yaşadığı sancılarla geçiyor. Türkiye'nin modernleşme yolculuğunun ilk yıllarında, geleneksel anlayışla Batılılığın çatışmasının içine düşüyor. Okulda “vatana yararlı bir evlat” olma yolunda yetiştirilirken cumhuriyet ilkelerinin yanlış uygulanmasıyla başlıyor aslında bu çatışma. Özgürleşme, demokrasi akıllara kalıplarla yerleştirilince asla tam anlamıyla özümsemiyor ve sanki bir şeyler hep ezberde kalıyor. Aysel, önceleri bu kavramların daha çok soylu ailelerin evine girebilen kavramlar oldu-

ğunu düşünürken gençlik yıllarında elit kesimin de bunları gerektiği şekilde benimsemediğini fark ediyor. Onlar kimi zaman partilerde, kılık kıyafette ya da birlikte içilen birkaç kadeh içkide; kimi zamansa bir öpücükte arıyorlar özgürlüğü.

Aysel'i yetişkinliğinde bir aydın olarak yüklediği sorumluluklar altında ezen ve aydın bunalımına sürükleyen farkındalığın ilk kaynağı; elit kesimin temsili olan arkadaşı Aydın. Ülkenin uygarlaşması yolunda kadınların da en az erkekler kadar büyük sorumluluklar taşıdığını düşünen, yani kadının toplumdaki yerinin farkında olan Aydın bile karşısında Aysel olduğu zaman onu bir "kadın" olarak düşünmekten alıkoyamıyor kendini. Karşısındakini yalnız fikirleriyle değerlendirme olgunluğuna o bile erişemiyor. Tabii ki bunun altında yatan, toplum tarafından kadına biçilen rol.

O otel odasında bulunduğu bir saat yirmi yedi dakikalık süre içinde kendisiyle, geçmişiyle ve toplumumuzla yüzleşiyor Aysel. Bir neslin sorunlarını kabul ediyor günahıyla, sevabıyla. Okurken Adalet Ağaoğlu'nun üstün gözlemciliği ve usta kalemi sayesinde, Aysel'i de iyi kötü tüm karakterleri de çok iyi anlayabiliyorsunuz. Yani aslında hiçbir sorun geçmişte kalmamış, hepsi bugün de varlığını hissettiriyor bir şekilde. Keşke yaşananlar hayıflanarak anacağımız geçmişimiz olarak kalsa, Aysel'i de acılarını da bu kadar derinimizde hissetmesek...

Dilara Aydın

KARAN

-İlk sayımızdaki hikayelerden alıntıdır.

Düşünürken saçlarını toplamazdı, çoğu zaman bakımsız saçları kabarırdı. Öndeki tutamları burnuna çarptığında huylanır ve burnunu büzüştürdü. Düşünürken daldığı şeyler boşluk, ışık huzmesi, kitap sayfaları olmazdı. İnsanları izlerdi -bir kez bile benim olduğum tarafa bakmazdı. Onların zihinlerinin içinden ne geçtiğiyle ilgili oyunlar oynar ya da ciddi bu konu üzerine kafa yorar ve ağlardı. Yorgun bakışları ve koyu halkaları ıslanırdı, ısırıp durduğu dudakları kızarırdı, sesi duyulmazdı ama ağlardı. Gözyaşını her daim gözünde taşıyan biri olduğundan mı bilmez, ağlayışları fark edilmezdi. Ağlayışları o kadar şiddetlenirdi ki bazı zamanlar, balkonundaki saksıları dolup taşardı. Karanfillerinin birkaç yaprağı solar, duvarına sinip hıçkırırdı.

Ölümü, bana has olduğu kadar ona da hastı. (Çünkü nasıl, neden ve ne zaman olduğunu cevaplayacak hiçbir şeyi bizlere bırakmamıştı.) Uyumadan önce camına baktığımda, karanfilleri solmuştu. Baharın etrafına yayıldığı güzel bir havada uyandığımda, perdemi aralayıp balkonuna baktım. Karanfil saksıları gitmişti.

Haberini kuşlardan aldım, ölmüştü.

Beyza Tufan

Soğuk bir kış gecesi. Daha doğalgaz yok evimizde. Sobanın olduğu güzel zamanlardan. Sobanın vermiş olduğu sıcaklıkla hepimiz mayışmış bir şekilde televizyona bakıyoruz. Babam karşımdaki koltukta uzanıyor, üstünde kalın kahverengi battaniyesi. Yanımda ise annem; ayaklarında patik, üstünde ince battaniyesi. Ben ise sobanın üstündeki portakal kabuklarının, biraz da kaynayan karanfilli ıhlamurun kokusu içinde yatıyorum.

FİLSİZ*

İlk Sayımızdaki Adalet Ağaoğlu'na ithafen...

Herkes televizyona bakıyor ama her zamanki gibi aklımızın bir köşesinde ablam var. Bizden gideli dört yıl kadar oldu ama biz hala onsuzluğa alışamadık. Sobanın yanına her uzandığımda yanımda o varmış gibi oluyor. Kafamı çeviriyorum, yok biliyorum ama yine de bakıyorum işte.

Annem yine en sevdiğimiz keki, limonlu keki yapmış. Babam fokur fokur eden çaydanlığı alıyor. Annem keki kesmiş. Büyük, pembe çiçekli tabakta altı-yedi dilim kek, tepside üç bardak var. Birinin eksik olduğunu biliyoruz, ablamın.

Babam, herkesin bardağına dolduruyor ıhlamuru, yaklaşık yarım limon kadar sıkıyorum bardağıma, annem ve babam birer kaşık şeker atıyor. Yudumlarımızı alınca bardaktan, o karanfil tadı gelince ağzımıza herkes birbirine bakıyor, aklımızda ablam.

O hep karanfilsiz içerde.

Ereñcan Armutlu

Haziran ayının bir anlamı da vardı benim için. Karanfiller açardı haziranda. Benim de kardeşimin en sevdiği çiçek karanfil. Onun yüzünden evimizden eksik olmazdı hiçbir rengi. Fakat sonra ne yazık ki onu bir haziran günü kaybettiğimizde o ilgilenemedi evimizde çiçeklerle. Ve henüz evimize girmemişken karanfil, ilk iş onun toprağına ektik her bir rengini. Ne mutlu olmuştur o şimdi.

Elif Melike Melek

"zamanlar değişti
ayrılık girdi araya
hicrana düştük bugün
ah nerde gençliğimiz"

Attila İLHAN